

Arrest

nr. X van 28 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 2 december 1978 te Banni, Gambia. U behoort tot de Mandinka etnie en bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortedorp Banni waar u tevens school liep. Na uw middelbare studies verhuisde u echter naar de Gambiaanse stad Brufut waar u eerder al veel kwam omwille van de aanwezigheid van familie in deze stad. Het eerste jaar na uw studies in 1994 werkte u voor een bedrijf dat echter een jaar later de deuren diende te sluiten. Na deze sluiting werkte u samen met uw stiefvader die in de bouwsector actief was. In 1996 overleed uw biologische vader aan de gevolgen van een slepende ziekte. U erfde vervolgens samen met uw broer en zus een stukje grond in Brufut dat vlakbij de kust was gelegen. U besloot om hier een plaats van te maken waar mensen konden langskomen om iets te drinken of te eten. In de loop der jaren bouwde u een goedlopende bar op. Niet alleen Gambianen waren welkom, maar ook buitenlandse

toeristen kwamen over de vloer. Uw bar was namelijk perfect gelegen aan de kust. Uw zus was verantwoordelijk voor het eten in de bar en uw jongere broer hielp u eveneens in deze familiezaak. Oorspronkelijk was de bar slechts gedurende drie maanden per jaar open, maar vanaf 2000 besloot u om de bar het hele jaar open te houden. De zaak liep zoals gezegd erg goed en met het geld kon u uw familie onderhouden. Eind 2011 werd u echter benaderd door enkele makelaars met de vraag of u niet bereid was om uw bar en de bijhorende grond te verkopen. U weigerde echter, ook al omdat u niet de enige eigenaar was van het stuk grond. De makelaars bleven echter aandringen, en één van hen zei u zelfs dat u spijt zou krijgen indien u niet zou overgaan tot de verkoop van het stuk grond. U had vermoedens dat ze een hotel of bedrijf wilden bouwen op de plaats waar uw bar gevestigd was. Eind november 2011 – op 28 of 29 november – vertelde een vriend van u, (A.) (J.), die bij de National Intelligence Agency (NIA) werkzaam was, dat er een onderzoek tegen uw bar liep omdat men u ervan verdacht dat u een homobar zou runnen. Hij voegde er eveneens aan toe dat de politie in uw zaak zou binnenvallen op 4 of 5 december 2011. U besloot hierop om naar Senegal te vluchten op 1 december 2011. U ging naar Dakar waar u één nacht verbleef, om vervolgens naar Mauretanië door te reizen. In Mauretanië bleef u een tiental dagen vooraleer per schip naar Spanje te gaan. U betaalde een som geld aan een persoon in Mauretanië die u samen met vele anderen per boot naar Spanje bracht. U nam vervolgens vanuit Barcelona de trein naar Parijs omdat u als doel had naar Groot-Brittannië te gaan waar een oom van u woont. In Parijs raadde men u aan om naar Brussel te gaan en op die manier verder naar Londen te reizen. In Brussel echter vertelde men u dat dit niet mogelijk was aangezien u niet over de juiste documenten beschikte. U kwam in Brussel aan op 5 januari 2012 en de volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U beweert uw land van herkomst ontvlucht te zijn uit vrees opgepakt te worden door de Gambiaanse autoriteiten omdat u ervan beschuldigd zou zijn een homobar te hebben open gehouden in de Gambiaanse stad Brufut (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Volgende bemerkingen dienen echter gemaakt te worden bij de door u afgelegde verklaringen tijdens het gehoor.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat de door u aangehaalde redenen waarom u uw land van herkomst zou hebben verlaten vaag zijn en louter gebaseerd zijn op veronderstellingen. U geeft tijdens het gehoor immers aan dat u Gambia heeft verlaten op 1 december 2011 nadat een vriend, die bij de NIA werkt, u verteld had dat ze u ervan verdachten een homobar uit te baten en dat de Gambiaanse politie in uw bar zou binnenvallen op 4 of 5 december 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Tijdens het gehoor geeft u echter zelf aan dat het om een valse beschuldiging gaat en dat u hoegenaamd geen homobar heeft, maar dat iedereen welkom is in uw bar (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Gevraagd waarom de Gambiaanse autoriteiten u dan valselijk zouden beschuldigen van dergelijke activiteiten, geeft u aan dat u denkt dat iemand uw grond wilde en dat dit zijn enige kans was om de grond in zijn bezit te krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Vervolgens wordt u gevraagd wie uw grond dan zou willen hebben, waarop u antwoordt dat er enkele makelaars waren die de grond graag zouden willen kopen, maar u weet niet wie (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U voegt eraan toe dat sinds uw vertrek uit Gambia uw stiefvader en moeder benaderd zouden zijn door een makelaar om de grond te kopen, en dat de makelaar zou gezegd hebben dat ze de grond anders zouden verliezen, omdat de autoriteiten de grond in beslag zouden nemen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U weet echter niet wie uw stiefvader benaderd heeft of wie er achter de eventuele aankoop van de grond zou zitten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft tijdens het gehoor bijgevolg aan dat u vermoedt dat iemand uw grond zou willen verwerven en dat u daarom valselijk beschuldigd zou zijn door de Gambiaanse autoriteiten. Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat dit slechts vermoedens en veronderstellingen van uwentwege zijn, en verder kan nog opgemerkt worden dat u geen enkel idee heeft wie uw bar en bijhorende grond dan zo graag zou willen kopen, laat staan wat zijn eventuele banden met de Gambiaanse autoriteiten zouden zijn. Wat dit laatste betreft, haalt u tijdens het gehoor aan dat u enkele maanden voordat u Gambia verliet, werd benaderd door enkele makelaars met de vraag om uw grond te verkopen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U verklaart twee van deze makelaars, die u benaderd zouden hebben, te kennen en u geeft verder aan over deze makelaars dat ze voor zichzelf werken en dat ze geen banden hebben met de overheid (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U beweert verder dat u in augustus 2011 eveneens werd benaderd door een derde makelaar die u zelfs bedreigd zou hebben en gezegd zou hebben dat u er spijt van zou krijgen indien u niet zou verkopen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd wie deze makelaar dan was of vanwaar hij afkomstig was, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U slaagt er bijgevolg niet in tijdens het gehoor de aanleiding of de oorzaak van de beweerde valse beschuldiging tegen u gericht te

concretiseren of te preciseren. De door u aangehaalde mogelijke verklaringen hiervoor zijn loutere veronderstellingen.

Verder kan nog opgemerkt worden dat u tijdens het gehoor zelf aangeeft dat u geen homobar uitbaatte en dat iedereen welkom was in uw bar, ook buitenlandse toeristen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U geeft verder aan dat, na uw vertrek uit Gambia, de Gambiaanse veiligheidsdiensten zouden zijn binnengevallen in uw bar op 5 december 2011 waarbij iedereen zou zijn aangehouden die aanwezig was in de bar (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart dat vervolgens iedereen ondervraagd werd, en dat nadien iedereen zou zijn vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Er zou hoegenaamd geen bewijsmateriaal tegen u gevonden zijn tijdens die inval, verklaart u verder (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U beweert dat men iedereen arresteerde die in de bar was ten einde na te gaan of deze personen getrouwd waren of kinderen hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Dat bleek echter niet het geval te zijn waarop iedereen werd vrijgelaten, aldus uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). De vraag kan bijgevolg gesteld worden waarom u een dergelijke drastische beslissing hebt genomen in de zin dat u onmiddellijk besloten zou hebben om het land te verlaten nadat u het nieuws over een mogelijke inval van de politie zou hebben vernomen zonder in overweging te nemen dat u zou kunnen aantonen dat de beschuldigingen die tegen u gericht waren, hoegenaamd niet klopten en dat u bijgevolg onterecht beschuldigd werd, of dat uit onderzoek door de bevoegde autoriteiten zou kunnen blijken dat u niets ten laste kon worden gelegd. Zoals u zelf verklaart tijdens het gehoor vond men tijdens en na de beweerde inval van de politie in de bar geen bewijs dat er maar op zou kunnen wijzen dat u effectief een homobar uit zou baten. Ook in deze kan dus de bemerking gemaakt worden dat de reden waarom u beslist zou hebben Gambia te verlaten louter gebaseerd is op een veronderstelling. U veronderstelde blijkbaar namelijk dat u hoegenaamd niet de kans zou krijgen in uw land van herkomst om uw onschuld te bewijzen en aan te tonen dat u geen homobar uitbaatte, of u hield blijkbaar geen rekening met het feit dat uit onderzoek zou kunnen blijken dat de beschuldigingen tegen u ongegrond waren. De nodige vragen kunnen bijgevolg gesteld worden bij uw drastische beslissing Gambia te verlaten zonder enige andere opties of oplossingen in overweging te hebben genomen. Uit niets blijkt ook dat u niet de kans zou hebben gekregen om aan te tonen dat u vals beschuldigd werd en dat u niets ten laste kon worden gelegd. Uw vrees om terug te keren naar uw land van herkomst is bijgevolg enkel en louter gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen. U slaagt er niet in uw actuele en reële vrees in uw land van herkomst te concretiseren of te staven op basis van objectieve informatie, noch door middel van uw verklaringen tijdens het gehoor.

Voorts kan ook nog een bedenking gemaakt worden bij het feit dat u zou besloten hebben het land te verlaten op 1 december 2011, nadat uw kennis u zou hebben gewaarschuwd voor een eventuele inval van de politie op 4 of 5 december 2011. U verklaart immers dat u uw familieleden zou hebben ingelicht over uw vertrek naar het buitenland maar eveneens over een nakende inval van de politie op 4 of 5 december 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of de bar dan in de dagen na uw vertrek open bleef, verklaart u dat uw broer de bar openhield na uw vlucht uit Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Hierbij kan toch de vraag gesteld worden waarom uw broer de bar zou hebben open gehouden wetende dat er op 4 of 5 december 2011 een inval van de politie zou kunnen plaatsvinden indien u hem in die zin zou hebben ingelicht zoals u verklaart voor het CGVS, terwijl u besloot om het land te verlaten. U voegt er wel aan toe dat de actie tegen u gericht zou zijn, maar anderzijds verklaart u tijdens het gehoor dat het om een familiezaak gaat, aangezien jullie de grond van jullie vader hebben geërfd, zodat het toch vreemd is dat de bar blijkbaar gewoon open zou zijn gebleven na uw vertrek. Bovendien kan de vraag gesteld worden waarom u plotseling het land zou hebben verlaten hierbij uw familie achterlatend. U verklaart immers dat de bar een familiezaak is, waarin uw zus voor het eten zorgde en waarin uw jongere broer eveneens werkte, zodat het vreemd is dat u het nodig achtte het land te verlaten terwijl de beweerde inval van de politie toch vooral tegen de bar gericht was – gezien de beweerde valse beschuldiging dat het om een homobar zou gaan. Het is bijgevolg uitermate vreemd dat u hierbij uw familieleden, die mede-eigenaar van de grond zouden zijn, zou achterlaten en dat u als enige het land zou hebben verlaten uit angst opgepakt te worden door de overheid. Hierbij kan terzijde opgemerkt worden dat volgens uw verklaringen uw broer werd opgepakt tijdens de inval door de politie op 5 december 2011 maar dat hij de volgende dag al zou zijn vrijgelaten bij gebrek aan bewijzen. Dit laatste bevestigt bovenstaande vaststellingen dat u louter uw land van herkomst zou hebben verlaten op basis van loutere veronderstellingen en dat niets er op wijst dat u niet de kans zou hebben gekregen om uw zaak te verdedigen.

U legt tot slot geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit, noch ter staving van uw asielaanspraak.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals opgelegd aan de commissaris-generaal door *“de wet van 29 juli 1991”* betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij meent dat de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, feitelijk onjuist zijn, falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Uit de bestreden motivering blijkt dat de beslissing, *“zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker”*, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid zodat deze het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Wat betreft de opmerking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) met betrekking tot het gebaseerd zijn van de vrees op vermoedens en veronderstellingen, herhaalt verzoeker kort zijn relaas en stelt hij dat de vrees voor vervolging zijn oorsprong vindt in de valse beschuldiging medeplichtig te zijn aan daden van homoseksualiteit en niet in de weigering van verzoeker tot verkoop van zijn bar. Hij verklaart dat de veiligheidsdiensten op 5 december 2011 waren binnengevallen. Verzoeker verwijt het CGVS verder weinig kennis te hebben van zijn land van oorsprong, aangezien een beschuldiging of vermoeden voldoende is om bloot te staan aan de doodstraf, waardoor het afwachten van het resultaat van het onderzoek geen optie is, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert. Verzoeker verwijst dan ook naar een artikel van het Nieuwsblad, waarin staat dat president Yahya Jammeh in een publieke toespraak tot de bevolking opriep alle homo's te onthoofden bij arrestatie.

Verzoeker verduidelijkt verder dat zijn broer mede-eigenaar is van de bar en dat enkel verzoeker het voorwerp is van het onderzoek, waardoor het niet onlogisch is dat verzoekers broer de bar verder beheert.

Hij besluit dat zijn asielaanvraag in zijn geheel coherent en plausibel is en overeenstemt met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong.

2.1.2. In een tweede middel voert hij de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij betoogt dat hij voldoet aan de criteria om te worden erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en stelt dat uit het feitenrelaas blijkt dat hij bij een terugkeer het risico loopt vervolgd, mishandeld en zelfs vermoord te worden omwille van valse beschuldigingen van het uitbaten van een homobar.

2.2.1. De aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoeker gewag maakt van een afweging van zijn belangen, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt verweerder in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verweerder.

2.2.3. Nog daargelaten dat verzoeker niet preciseert welk artikel van de voormelde wet van 29 juli 1991 hij *in casu* geschonden acht, heeft de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van deze wet, tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker meent valselijk beschuldigd te zijn. Hij brengt echter geen begin van bewijs bij inzake zijn asielrelaas. Het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande de vermeende valse beschuldiging, hetgeen een essentieel element van zijn relaas betreft, is een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid.

Dit klemt des te meer daar (i) verzoeker zijn land ontvluchtte omwille van een veronderstelling, namelijk omdat hij via een derde gehoord had dat zijn bar in de negatieve aandacht stond omwille van het vermoeden dat het een homobar betrof en er daarom op latere datum een inval zou gebeuren (gehoor CGVS, p.5) (ii) de bar na verzoekers vertrek desalniettemin open bleef en bemand werd door verzoekers broer (*ibid.*, p.9) (iii) verzoekers broer, die zou zijn aangehouden, daags na de inval werd vrijgelaten (*ibid.*, p.10). Verzoekers vergoelijking dat zijn broer mede-eigenaar is en dat enkel verzoeker het voorwerp is van het onderzoek, is niet aannemelijk, daar de aanleiding van het onderzoek het al dan niet bestaan van een homobar is. Hij vermoedt namelijk dat het resultaat van het onderzoek erin zou bestaan dat hij schuldig zou worden bevonden aan het uitbaten van een homobar. Daarenboven verklaarde hij dat de veiligheidsdiensten na hun inval niets hadden gevonden en geen bewijs hadden dat er maar op zou kunnen wijzen dat verzoeker effectief een homobar uit zou baten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10).

Hij verwijst naar een artikel van het Nieuwsblad waarin wordt gesteld dat president Yahya Jammeh in een publieke toespraak tot de bevolking opriep alle homo's te onthoofden bij arrestatie. Dit artikel is echter van 24 mei 2008 en is, behalve gedateerd, van algemene aard en vertoont geen verband met verzoekers persoonlijk relaas.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd zodat het door de Raad tot zijne wordt gemaakt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verder in het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij zou voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming. Hij wijst erop dat hij bij een terugkeer naar Gambia het risico loopt te worden mishandeld en vermoord omwille van valse beschuldigingen van het uitbaten van een homobar.

2.3.2. Verzoeker beroept zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, op geen andere elementen dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde toont

verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS